

пълняше още църквата. Приягна свѣтлина влѣзваше презъ цвѣтныѣ стѣкла на прозорцытѣ, и посрѣдъ свода висѣяше сребърно кандило на което пламъкътъ бѣше блѣскавъ и трепкавъ.

Тукъ тамъ нѣкои жени колѣнничлы на голытѣ плочи моляхъ са като си удряхъ гърдытѣ. Като ги гледаше челоуѣкъ обвиты въ черныѣ имъ мантили и колѣнничлы на надгробны плочи отъ които църквата бѣ изпълнена помислилъ бы ги за души които съ трудъ искать да спечелятъ небето, или въ съвършенната имъ неподвижность, за привидѣнія на онѣзи които са намѣрвахъ подъ надгробнытѣ плочи.

Близко до жертвенника ѣдаруваше съвършенна тишина, само подъ единственната луча отъ свѣтлина, която падаше отъ горѣ и освѣтяваше мрачното и тайнственно туй мѣсто можаше челоуѣкъ да различи сумнителны образъ на доминиканецъ който бѣ колѣнничилъ на стѣпалата на жертвенника. Голѣмъ сребъренъ Христосъ простираше двѣтъ си рѣцѣ на кръста, въ божественно търпѣніе, и надъ жертвенника са виждаше иконата на Богородица съ отрочето Писуса, която хвърляше цвѣта и броеницы на двама доминиканцы. Като глѣдаше челоуѣкъ оногози калугеря колѣнничилъ предъ жертвенника, помислилъ бы че той съставя часть сътъ онѣзи икона и че чакаше и той даровѣтъ на небесныя покровитель на ордена си. Остриганата му глава бѣ наведена на рѣцѣтъ му които затуляхъ лицето му, и дълбоко смиреніе са виждаше въ сичкото му положеніе. Отъ време на време той си удряше гърдытѣ съ неподражаема и пламенна ревность, като че молитвата бѣ найобычното заннатиѣ на тогози челоуѣка. Той бѣше повидимому или нѣкой голѣмъ светецъ или нѣкой голѣмъ грѣшникъ. Но тъй или инакъ, Богъ бы послушалъ топлата негова молитва. Тогози калугеръ бѣше Петръ Арбуезъ великый инквизиторъ (Се-